

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות מסכת ברכות פרק א

פָּרָק א מסכת ברכות הוא שם כולל לכל דיני ברכות. פרקים א-ה הם על דיני קריאת שמע וברכותיה וזמנה. ופרקים ד-ה הם על דיני תפלה שהוא שמונה עשרה ברכות שחז"ל להחפזל לשלש ענפים בכל יום. ופרק ו' מביא מקריבי על הפירות. פרק ז' מדיני צומן כשאכלוין כחבדוהי. פרק ח' מדיני הסעודה. פרק ט' דיני ברכות בעיתות. חזון חזון (נביאים ונביאים) ודבר

[illegible]

הבשורת, אמרו לו בניו לרמן מגילאל לא קרית את שמוע, ושאלתם היה מפני
לרמן מגילאל אם התכבדים חולקין קרית שמוע הווי שפסדיש שער ומנה
היה שער, וצחצוח ואם פו הפסידו כבר קרית שמוע דלחלקה פתחמים קשר רביס,
אמרו להם רמן מגילאל אם לא עלה עדין עמוד הששת חביב את לקרות, ומה
אשמרו חכמים עד צחצוח היה רדל יאחר מאנוס שנה את מנה האמתי
שהוא אפסל לרבי' חכמים עד עלות השחר, וחסידן קרית אילא ואמרו, ולא ו
אשמרו שמוע בלבד שער ומנה עד עלות השחר, לאלל כל מה אשמרו חכמים
עד צחצוח שער מנצות עד שיעלה שמוע השחר, כטן הקטר חלבים אמורים של
כל הקהרות, וארביס של עילה, שנוקד דמן ביום מנצות להעלות על המזבח
להקריב (ש"י) עד שיעלה שמוע השחר, וכל קריתם הנצילין ליום
לילה, דהיינו תודה ונסתא ואנש ויזלא בכם שפאכלין ביום ההקריב ולילה
שלאחרי, מנצות ומה אכילת עד שיעלה שמוע השחר, וכן שזמנו עד
עלות השחר, וקמו אמרו חכמים עד צחצוח (במקראת שמוע באבילא עד, ויש,
ובהקטר חלבים לא אמרו להחמי עד צחצוח (ש"י ח"ס) כדי להרוחץ את

א' תשרי

אָמַר ר' אֱלִיעֶזֶר בן עֲזַרְיָה, הרי אני עתה כבן שבעים שנה, צעירי הנה; אלא שהלבנוי שעדתי מופני כבוד הנשיאות כמוכא בגמי ולא זיתי לא נצחתי החכמים שתאמר יוצאת מצרים לילות, עד שדורשה בן זומא לקרא ששנאמר (דברים טו) "למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך", וכן אמר רבי אבהו.

אָמַר ר' אֱלִיעֶזֶר בן עֲזַרְיָה, יצאת מצרים, ומרובו "כל" ימי חייך מרבין לילות, והכינת אוסורים ימי חייך פרושו, העולם של לפני ואחריו בו התסים אבל לא בכלול, כל ימי חיך) להקיא לבנות לימות המשיח, שגם

[illegible]

שלא לאמר צֶדֶן יֵשׁ לִי זְמוֹן וְיִעֲבֹר זְמוֹן
מְשִׁיבֵי בֵּין תַּחֲלֵת שְׁבַע־צִיּוֹת לִלְקֹן
 לְכוּן הַמְקוֹמוֹת שֶׁלֹּא קִבֵּל הַצֵּעֶר וְגו'
לְכֻרְתִּי שֶׁמְצַרֵּף שִׁיאִיר יוֹתֵר עַד שִׁי

מסכת ברכות

פרק א מאימתי קורין את שמע בעברית, משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתו, עד סוף האשמורה הראשונה, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד חצות. רבן גמליאל אומר, עד שיעלה עמוד השחר. משעה שבאו בניו מבית המשתה, אמרו לו, לא קרינו את שמע. ואמר להם, אם לא עלה עמוד השחר, חזינו אתם לקרות. ואלו לו, כלבד, אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות, מצותו עד שיעלה עמוד השחר. הקטר חלבים ואברים, מצותו עד שיעלה עמוד השחר. וכל הנאכלין ליום אחד, מצותו עד שיעלה עמוד השחר. אם נו, למה אמרו חכמים עד חצות, כדי להרחיק את הקדש מן העברה: **ב** מאימתי קורין את שמע בשחרית, משיכיר בין תכלת ללכן. רבי אליעזר אומר, בין תכלת לכתרי. וגומר עד הגנץ החמה. רבי יהושע אומר, בין שלש שעות, שכן דרך בני מלכים לעמוד בשלש שעות. הקדורא מכאן ואילך, לא תהי. כהן הקדורא בתורה: **ג** בית ששמי אומרים, בערב, כל אדם ישו ויקראו, ובבקר יעמדו שגאמר (דברים ו) ובשכבך ובקומך. ובית הלל אומרים, כל אדם קדורא גדרכו, שגאמר (שם) ובקלתך בדרך. אם נו, למה נאמר ובשכבך ובקומך, בשעה שבני אדם שוכבים, ובשעה שבני אדם עומדים. אמר רבי טרפו, אני הייתי בא בדרך, והייתי לקרות, דברי שמי, וספכתי בעצמי מפני הלסטים. ואמרו לו, כדי היית לחוב בעצמך, ונעברת על דברי בית הלל: **ד** בשחר מקדש שמים לפניה ואחריה, ובערב שמים לפניה ושתים לאחריה. אחת ארצה ואחת קצרה. מקום שאמרו להארי, אינו רשאי לקצר. לקצר, אינו רשאי להאריך. לחתום, אינו רשאי שלא לחתום. ושלא לחתום, אינו רשאי שלא לחתום.

וירט את שמו, ופאתלם היה מפנית
שעמך הדין ששורבם עקר ומנה איה
שעמך הדלה חכמים עקר ורבים,
נמוד השחר חביו אתם לקרות, דמה
יאחר מנאס שנה את ומנה האמתי
הר, וחסידך בין כמלאה וקמ, ואל זו
השחר, אלא כל מע שאמור חכמים
שחר, ענו הקטר חכמים אמורים
שחר, ענו מנתון להשלות על המנחם
הר, וכל נשאר ומתגליל ליום אחד
בהם שפאליו ביום ההקברה וללה
ה עמוד השחר, אם כן שזמנו עד
ת (בקרית שמע ובקריאל קדשים,
נצות ועיו חרס) כדי להרחיק את

מסכת ברכות פרק ב

וְהָיָה כִּבְּן שִׁבְעִים שָׁנָה, צִעִיר הִיָּה
שִׁיאוֹת כְּמוֹכָא בְּגִמָּ' וְלֹא יִזְיִיתָ לֹא
לְחַיִּילוֹת, עַד שֶׁדִּרְשָׁה בֶן זֻמָּא לִקְרָא
צִאתָךְ מֵאַרְצָא מִצְרַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ,"

אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה, הָרִי אֲנִי כֶּבֶן שִׁבְעִים שָׁנָה, וְלֹא
יִכְתִּיתִי שֶׁתֵּאֱמַר יִצְיָאתָ מִצְרַיִם בְּלִילוֹת, עַד שֶׁדִּרְשָׁה בֶן זֻמָּא,
שֶׁתֵּאֱמַר (דברים טו) לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת יוֹם צֵאתְךָ מֵאַרְצָא מִצְרַיִם כֹּל
יְמֵי חַיֶּיךָ. יְמֵי חַיֶּיךָ, הַיָּמִים. כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ, הַלֵּילוֹת. וְהַכְּמִים
וְאוֹמְרִים, יְמֵי חַיֶּיךָ, הָעוֹלָם הַזֶּה. כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ, לִהְבִּיא לִימֹת

הַיָּמִינִי

פרק ב א הָיָה קוֹרָא בַתְּרֹגֶה וְהִגִּיעַ זְמַן הַמִּקְרָא, אָם כֹּה
לְבוֹ, יָצָא. וְאִם לֹא, לֹא יָצָא. בַּפְּרָקִים שׁוֹאֵל מִפְּנֵי
הַכְּבוֹד וּמִשִּׁיב, וּבִקְמָצֶע שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הִירָצָה וּמִשִּׁיב, דְּבָרֵי רַבִּי
מֵאִיר. רַבִּי יְהוֹדָה אָמַר, בִּקְמָצֶע שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הִירָצָה, וּמִשִּׁיב
מִמְּנֵי הַכְּבוֹד, בַּפְּרָקִים שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הַכְּבוֹד, וּמִשִּׁיב שְׁלוֹם לְכָל
אָדָם: **ב** אִלוּ הָיוּ בִּין הַפְּרָקִים, בֵּין בִּרְכָה רִאשׁוֹנָה לַשְּׁנִיָּה, בֵּין
שְׁנִיָּה לַשְּׁמִעַ, וּבֵין שְׁמַע לְהִתְהַיֵּא אִם שְׁמַע, בֵּין וְהָיָה אִם שְׁמַע
וְיֵאמָר, בֵּין וְיֵאמָר לִקְמָצֶע וְיֵצֵב. רַבִּי יְהוֹדָה אָמַר, בֵּין וְיֵאמָר
לִקְמָצֶע וְיֵצֵב לֹא יִפְסִיק. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן קִרְחָה, לִמָּה
קִדְמָה שְׁמַע לְהִתְהַיֵּא אִם שְׁמַע, (אֵילָל) כִּדִּי שֵׁקֶבֶל עָלָיו עַל
מַלְכוּת שָׁמַיִם תַּחֲלֶה, וְאַחֵר כִּדִּי יִקְבֵּל עָלָיו עַל מִצּוֹת. וְהָיָה
אִם שְׁמַע לְיֵאמָר, שְׁהָיָה אִם שְׁמַע נוֹהֵג בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, וְיֵאמָר
אֵינוֹ נוֹהֵג אֵילָל בַּיּוֹם: **ג** הַקּוֹרָא שָׁאֵל שְׁמַע וְלֹא הַשְּׁמִיעַ לֵאנוּ,
רַבִּי יוֹסִי אָמַר, לֹא יָצָא. קָרָא וְלֹא קִדְקֵד בְּחַיּוּתֵיהֶם.
רַבִּי יוֹסִי אָמַר, יָצָא, רַבִּי יְהוֹדָה אָמַר, לֹא יָצָא. הַקּוֹרָא לִמְפַרְעַ,
לֹא יָצָא. קָרָא וְטָעָה, יִחְזוֹר לִמְקוֹם שְׁטָעָה: **ד** הָאֲמִינוּ קוֹרִין
בִּירָשׁ הָאֵילָן אוֹ בִּירָשׁ הַדְּבָר, מִה שְׂאִינָן רִשְׁאִין לַעֲשׂוֹת כּוֹ
בַּתְּפִלָּה: **ה** חָתָן פְּטוּר מִקְרִיאַת שְׁמַע בַּלַּיְלָה הָרִאשׁוֹן עַד
מִמּוֹצָאֵי שְׁבֹת, אִם לָעֶשֶׂה מַעֲשֶׂה. מַעֲשֶׂה בִּרְבֹן מַלְּיָלַיִשׁ עוֹד
בַּלַּיְלָה הָרִאשׁוֹן שָׁנָשׁ. אֲמָרוּ לוֹ תַלְמִידֵי, לֹא לְפִדְתֶּנּוּ, רַבְּנֵינוּ.
שָׁחֲתוּ פְטוּר מִקְרִיאַת שְׁמַע בַּלַּיְלָה הָרִאשׁוֹן. אָמַר לָהֶם, אֵינִי
שׁוֹמֵעַ לָכֶם לְבַטֵּל מִמֶּנִּי מַלְכוּת שָׁמַיִם אֲפִלוּ שָׁעָה אַחַת:
ו רִחַץ לַיְלָה הָרִאשׁוֹן שְׁמַתָּה אַשְׁתָּה. אֲמָרוּ לוֹ תַלְמִידֵי, לֹא
לְפִדְתֶּנּוּ, רַבְּנֵינוּ. שָׁאֵבֶל אֲסוּר לִרְחוּץ. אָמַר לָהֶם, אֵינִי כִשְׂאֵר
לְכָל אָדָם, אֲסֻטִּינִס אֲנִי: **ז** וּכְשֶׁמַּת טָבִי עָלָיו, קִבֵּל עָלָיו
וּתְנַחֲמוּהוּ. אָמָרוּ לוֹ תַלְמִידֵי, לֹא לְפִדְתֶּנּוּ, רַבְּנֵינוּ. שְׂאִין מַלְּיָלַיִשׁ
וּתְנַחֲמוּהוּ עַל הָעֲבִידִים. אָמַר לָהֶם, אִין טָבִי עַבְדִּי כִשְׂאֵר כָּל
הָעֲבָדִים, כִּשְׁר הָיָה: **ח** חָתָן אִם רָצָה לְקִרּוֹת קְרִיאַת שְׁמַע
בַּלַּיְלָה הָרִאשׁוֹן. קוֹרָא רְבֹן שְׁמַעוּהוּ בֶן מַלְּיָלַיִשׁ אָמַר, לֹא כָל

אֵלֶּא כִּדָּא שְׂוִקְבֵּל עֲלֵיוּ עַל מַלְכוּת
וְיִשְׂרָאֵל הָא' אֶלְפִישֵׁי הָא' אַחֲדָא, וְאַחַר
זֶה אֵם שְׂמַעְתָּ שְׂמַעְתָּ לֵאמֹר אֶמְצִית,
וְנִמְעַ טוֹהַ עֲלֵי וּבִלְתֵּי דְקִדְמִי
בְּזֶה בְּיוֹם בָּרוּךְ בְּלִילָה, יִאמְרוּ
בְּיוֹם (וּלְבָד) דְּרִבִּי (בְּמִדְרַשׁ טִי ל"ט)

(ב) מאימית קורין את שמע בשחור
 שבו, אבן ברוח חסידות צוער צוער בכלת
 יאמר לכן, רבי אצל אומר, רבי חסידות
 יר בין צעט פארול לירוק שבושך
 להכחין בין הצענים האלו (וגומרה)
 סוף זמנה עד הנין חסמה, ששחמה
 מתחלת לורח בראשי הריים, רבי
 יהושע אומר עד שלש שעות, השעות
 זמן קורין שמע, והנה שלש שעות
 הן ומיית שמוחלקים לוי היום ל"ה
 שעות שעות דהיטו עד רביע היום
 שכן דרך בין מלכים למעמד ממשלת
 בשלש שעות, וכל זמן שיש בין אדם
 קמים ממשות זמן קומה מקור
 הקורא שמע מן אולך אתר שלש
 שעות אולך על פי שעבר זמנו
 לא הסייד מלך ברוכת הקורא
 שמע לפניה יוצר אור, ולאחריה גאס
 ישאל, וזה הקריאה אף על פי של
 יצא חובת הקורא שמע בזמנה מקבל
 שך קאדם הקורא בתורה, וכתב
 רע"א שפי שיש לקרוא בעל פה
 אף על פי שכל התורה אף לקרות
 בעל פה: (ג) בית שמואי אומרים
 בערב כל אדם שקורין ויבא
 שמע וט: עד דצינים יקראו, ובבקר
 יעמדו בשעת קריאה שזאמר (והרי
 ו) ו"בשקב" דרך שכיבה תקרא
 קריאת שמע ערית, "ובוקמ" שרית
 קומה תקרא קריאת שמע שערית
 ובית הלל אומרים, כל אדם קורא
 בצהרי בין בשכיבה בין בקומה
 דמורה בין בבליקה, שזאמר (והרי
 ו) "ובלכת בדרך", אם כן שישל לקרוא
 כמו שרצה, לפנ אמר "ובשקב" ו
 "ובוקמ" בשעה שבי אדם שוכבים
 בלילה ובשעה שבי אדם עומדים
 ממשותן בשעות דהיטו זמן קריאה
 שמע על שערית וערית, אמר רבי
 טרפון אני היתיב בא בדרך והסתי
 לקרות קריאת שמע של ערית
 דכרבי בית שמואי, וסכתי בעצמי
 על חכמים אם הו הורגים אחר ד
 פשו, מפני שעברת על ד' הסיי ואת
 ורא דברנו: (ד) ששור לקשורא קריאת
 וצר אור ואקבת עולם, ואתח לאחריה
 של ערית מברך שמים לפניו מעריב
 יגאל יעקב ושומר עמו ישראל לעד
 וכן וזין קורא עולם, פוסמתם
 ערבים, ואתח קצרה אקבת עולם פיו
 ובערית מעריב ערבים, אינה פותח
 הארץ לפתח בברוך, אינו רשאי לקר
 צר, אינו רשאי להארץ, מקום שצא
 שלא לחתום, ושלא לחתום כזן בלות
 יו: (ה) מזמורין יצאת מצרים בלות
 שות לקח שור מצרית אומרים אותה
 יצאתי אתכם מארץ מצרים" דקמפרש

משניות מבוארות
 נהגה שמע שאין צריך לאמור בלשון
 שמי שמע, השמע לאקום מה אהת
 ויחיה להוציאן בשפתיי אף להפריד
 רבי יוסי אומר יצא דעבידי, אבל
 להתחלה צריך לזקוק באותיותיה
 להפריד בין התכה לברכה כגון על
 לקבץ, רבי יהודה אומר לא יצא
 הקורא למפרע המקדים פסוק של
 הראשון לא יצא, ומיהו אם הקדים
 הפרשיות יצא שרבי אין סדרות
 זו אחר זו בתורה, קרא ושעה ואינו
 ידע באיזה מקום הוא עומד, כגון
 שמשקם אם יתקבטם על שמע את
 של ויהי אם שמע, יחזור למקום
 ששעת יאמר מכתבתם ששעת
 (ד) האמנין וכל בעל הבית השש
 מלאכה קורין קריאת שמע בראש
 האילן, או בראש הנדבך, שורת אבנים
 באמצע הבנין, ואף על פי שפסוקם
 שמוא יפלו ואינם יודעים לכונו, ש
 כל זה אין צריכים לרדת מפני
 שאין צריכין לכונו עד פסוק ראשון
 בלבד, שם שאינן רשאים לעלות
 בתפלה שהתפלה היא בקשת רחמים
 מאת המקום, והלך צריך פניה לבית
 ירדו והפסלי: (ה) חלקן צריך להתחלה
 ששורב במצוה, פטור מקריאת שמע
 בלילה הראשון עד מוצאי שבת אם
 לא עשה מעשה המצוה, דתני
 (והרי ו) ר"ה "בלכת בדרך" בלכת
 דרך אור דמתיב רב אמר פטור
 שמע בדרך גמליאל שקרא אומר
 שמע בלילה הראשון שנשא, אמר
 לו תלמידיו (לא) לפדעו רבנן שחת
 פטורא מקריאת שמע (בלילה הראשון)
 ששורא אומר להם איני שומע לכם
 לבטל ממני מלכות שמים אפלו שעה
 אחת: (ז) וכן רחצין רבן גמליאל
 הראשון שמתה אשתו, ולא שאלב
 אסור בחיזה, אמרו לו תלמידיו
 (לא) למדעו רבנן שאלב אסור לרחוץ
 ואם כן אין אף אחר רוחי, אמר להם
 איני כשאר כל אדם אסטניס את
 אדם רב מנצן ואין רב ככלל רחיצה
 של טענו דאבל אסור רב קרחה
 של טענו: (ח) וכשמת טבי בעבד
 של רבן גמליאל קבל עלי תחנונים
 אמרו לו תלמידיו (לא) למדעו רבני
 אמר מקבלי תחנונים על העבדים
 שאין להתאבל עליו אמר להם איני
 היה, ועל אדם כשר צריך כל קחות
 היה אם יודע שישל לכונו רבן שמעו
 ול אהת חסם ורשאו מכוון שלמות
 התוק חסם ורשאו מכוון שלמות
 חסם שכן רב אין אנו מקיים כל